

**DR. REGÉCZY
NAGY IMRE**
1853–1891

Orvostudor, az élet- és szövettan nyilvános rendes tanára a M. kir. Állatorvosi Akadémián (1890–1891). Az élettan kísérleti módszertanának kiváló művelője.

Regéczy Nagy Imre Miskolcon született 1853-ban. Gimnáziumi tanulmányait ugyanott és Késmárkon, orvosi tanulmányait pedig Pesten végezte, ahol 1877-ben orvostudorrá avatták. Korán kitűnt szorgalmával és tehetségével. Már másodéves orvostanhallgató korában szemészeti pályadíjat nyert. Ötödéves korában az orvosi természettan segédje lett Jendrassik Jenő tanár mellett, és az élettani előadásoknál, kísérleteknél és gyakorlatoknál segédkezett. 1878-ban mint katonatorvos Boszniában szolgált. 1879-ben a budapesti Tudományegyetemen az élettani tanszék első segédjévé választották meg; ebben a minőségben 1884-ig dolgozott. Közben, 1881-ben az élettani eszköz- és módszertan magántanárává habilitáltak. 1884-ben nevezték ki egyetemi rendkívüli tanárrá, s ettől fogva 1890 végéig mint segédtanár az élettani oktatásban tevékenykedett. 1890 decemberében a M. kir. Állatorvosi Akadémiára, az élet- és szövettan nyilvános rendes tanárává nevezték ki Thanhoffer Lajos professzor tanszéki utódjául, itt azonban működése csak rövid három hónapra terjedt, mert amikor gyógykezelésre Bécsbe utazott, ott hirtelen érte a halál.

Regéczy Nagy Imre az élettan mélyreható gondolkozású, lelkes bűvára volt, kinek minden munkáját óvatos körültekintés és szigorú önbírálat jellemezte, ami mesterének, Jendrassik Jenő tanárnak is jellemző tulajdonsága volt. Élete utolsó napjáig a tudománnyal foglalkozott, s alig kezdte meg előadásait a M. kir. Állatorvosi Akadémián, máris egy nagyobb szabású orvosi fizika írásához fogott, melyet azonban korai halála miatt nem fejezhetett be.

Teendőit a legkomolyabban fogta fel, és éles eszével azonnal megjelölte a helyes irányt, melyet mint a jövőbeni állatorvosok tanára követni óhajtott. Elsősorban az emésztés élettanát, az állatorvosi fiziológia legfontosabb és addig még több tekintetben kiegészítésre szoruló részét kívánta beható kísérletek alapján tanulmányozni.

Tanárnak kiváló volt; nyugodt légkörben tartott, logikus előadásaiban mindig alkalmazkodott hallgatóihoz, s azoknak előképzettségét sohasem tévesztette szem elől; igyekezett mindent világosan és könnyen érthetően megmagyarázni, sőt, az ismétlések terhes munkájától sem riadt vissza, teljesen megvilágította hallgatói előtt mindazt, amit előadásaiban felölelt.

Tudományos munkássága leginkább az élettani fizika körében mozgott. Nagyszámú értekezése magyarul részint az *Állatorvosi Lapok*ban, részint a Magyar Tudományos Akadémia kiadványaiban, németül pedig leginkább a *Pflüger's Archiv*ban jelent meg. Legkiválóbbak azok a vizsgálatai, melyeket az állati áteresztő hártályokon keresztül lejátszódó folyamatok tanulmányozására végzett, továbbá azok, amelyekkel Jendrassik Jenővel együtt az izommozgások időbeli lefolyását és az izom benső szerkezetét kutatta.

Regéczy Nagy Imre a hazai élettani oktatás és kutatómunka területén kiváló érdemeket szerzett, nagy jövőt ígérő munkásságát azonban félbeszakította korai halála.

1891. március 10-én hunyt el, 38 éves volt. Bécsben, a matzleinsdorfi evangélikus temetőben temették el.

Irodalom

- Kotlán Sándor: *A magyar állatorvosképzés története 1787–1937. A M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Állatorvosi Osztálya alapításának 150-ik évfordulója alkalmából.* Pátria, Budapest, 1941. 210 p.
- Az Állatorvostudományi Főiskola jubileumi évkönyve.* Szerk.: Holló Ferenc–Pethes György. Állatorvostudományi Főiskola, Budapest, 1962. 162 p. 6 t.
- 200 éves a magyar állatorvosi felsőoktatás 1787–1987.* Szerk.: Holló Ferenc. Mezőgazdasági Könyvkiadó, Budapest, 1987. 464 p.